

ĐCSVN lại đạo diễn tuồng đối lập kiếng

Tôn Thất Thiện

"Hội thảo quốc tế phát triển Việt Nam", mà Phong Trào Thống Nhất Dân Tộc Và Xây Dựng Dân Chủ dự định tổ chức (ông Nguyễn Đình Huy đứng tên) tại "Thành phố Hồ Chí Minh" ngày 27 tháng 11 năm nay, là một sự việc mà không người Việt Nam nào có thể thờ ơ. Do đó, tôi cũng phải "xía dờ" chút xíu, nhưng không phải để phê phán, tố cáo, hay bênh vực, mà chỉ phân tách để giúp làm sáng tỏ vấn đề.

Trước hết, một sự kiện nổi bật là hội thảo này sẽ diễn ra ở Thành phố Hồ Chí Minh, tức là Sài Gòn (không "cũ", không "mới", chỉ là Sài Gòn của chúng ta, của những người Miền Nam). Thứ đến, người đọc diễn văn đầu là ông Nguyễn Đình Huy, chủ tịch PTTNDTXDDC, và người đọc diễn văn chốt là ông Vũ Mão, chủ tịch Ủy Ban Tổ Chức Quốc Hội. Những người chủ chốt thiết trong việc tổ chức hội thảo này chỉ giữ "low profile" (như ông Stephen Young, đạo diễn phụ), hoặc dấu tay (như Chính Trị Bộ, đạo diễn chính).

Tôi không muốn bàn đến vai trò của ông Young trong vụ này, ngoài việc nhấn mạnh hai điểm, là cuộc hội thảo này nằm ở phần 3 của "Tiến trình dân chủ hoá Việt Nam" qua 6 giai đoạn do ông đề xướng (mà Ngày Nay đã đăng đầy đủ trong số 284, ngày 15-10-93), và ông ấy làm tôi nhớ đến sự ưu ái của ông Kissinger đối với dân ta. Điều mà tôi thấy cần bàn đến và làm nổi bật liên quan đến ĐCSVN. Thật ra, dùng danh từ "nổi bật" thì không đúng hẳn, vì điều này đáng lý ra thì người Việt Nam nào hoạt động chống cộng sản để thực hiện tự do dân chủ cũng phải để tâm. Tôi phải nhắc lại nó vì rõ ràng là nhiều người không mấy để ý đến nó.

Điều cần chú ý đó là: theo Cương lĩnh của ĐCS và Hiến pháp Việt Nam hiện tại, Đảng nắm độc quyền và toàn quyền tối thượng về mọi vấn đề của xã hội Việt Nam. Không ai có thể có hoạt động gì trên lãnh thổ Việt Nam mà họ không chấp thuận, hay hành động gì mà họ không chấp nhận. Như vậy, trong cuộc hội thảo này, tuy ĐCSVN không công khai ra mặt, nhưng có thể nói là họ là người đạo diễn chính và thiết. Phần khác, họ chỉ tổ chức nó ở "Thành phố Hồ Chí Minh", một thành phố họ chiếm đóng, và người đọc diễn văn phía họ chỉ là một ông chủ tịch ủy ban, chứ không được là chủ tịch, Quốc Hội, hay một ủy viên của Chính Trị Bộ, hay, xuống một cấp nữa, của Trung Ương Đảng. Như vậy, chính thức, Đảng

không dính líu gì với những gì xảy ra trong cuộc hội thảo, nhứt là nếu có đòi hỏi gì về dân chủ đa nguyên, tự do và nhân quyền. Ai muốn nói gì thì nói, Đảng không có hứa hẹn cam kết gì hết. Hội thảo xong, đâu sẽ vẫn vào đó, nếu họ muốn. Cương lĩnh và Hiến Pháp hiện tại vẫn áp dụng, Đảng vẫn nắm độc quyền và toàn quyền, và các anh Hoạt, Quế, và những người khác vẫn nằm tù.

Nếu cuộc hội thảo này thực sự xảy ra, sau đó chắc một đảng "đối lập" hay "không cộng sản" sẽ thành hình, vì lãnh đạo ĐCSVN cần có một vài tổ chức như vậy để làm kiếng cho chế độ họ, để chứng minh với những ông bà lơ mờ thuộc các giới báo chí, ngoại giao, và kinh doanh ngoại quốc, và ngay cả một số người Việt trong và ngoài nước, là họ "nay cởi mở lắm" và "đã chấp nhận dân chủ rồi". Ai có trí nhớ tốt sẽ nghĩ đến Đảng Xã Hội Việt Nam, Đảng Dân Chủ Việt Nam, và ngay cả Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam trước kia. Khi cần thì họ đưa ra để làm kiếng. Và khi hết cần dùng thì họ dẹp cái một. "Mưu lược chiến tranh mà!", như ông Nguyễn Khắc Viện giải thích việc giải tán toàn thể MTGPMN cho báo chí Tây phương một cách tinh bơ trong một cuộc đối thoại trên vô tuyến truyền hình ở Paris sau 1975.

Nhưng dù sao, nếu ông Huy khôn ngoan và can đảm thì cũng có thể gỡ gạc được phần nào danh dự của mình. Ví dụ, nếu trong diễn văn của ông, ông lên tiếng mạnh và lớn tố cáo sự bất dân chủ của chế độ cộng sản hiện tại, đòi chính quyền Hà Nội trả tự do ngay cho các anh Đoàn Viết Hoạt, Nguyễn Đan Quế - và mời mấy anh này lên diễn đàn thay ông ấy -, đồng thời đòi phóng thích tất cả những người đang bị giam cầm vì tội chống đối "xã hội chủ nghĩa", và đòi chính quyền Hà Nội trả lại quyền dân chủ cho nhân dân Việt Nam và chấp nhận dân chủ đa nguyên, từ bỏ chuyên chính, từ bỏ đảng trị và giai cấp trị, từ bỏ bạo lực "cách mạng", v.v. thì chúng ta cũng châm chước chút ít, và chỉ chút ít thôi, về việc ông ấy được công khai lên tiếng ở ngay Sài Gòn trong khi các anh Hoạt và Quế, và hàng ngàn người khác tranh đấu cho dân chủ nhân quyền đang nằm trong khám. Nếu không, thì chắc ông ấy phải đem hương ra mộ anh Nguyễn Ngọc Huy khẩn vái hỏi anh ấy bấy giờ phải làm gì...

Vì hội thảo chưa xảy ra, và không biết ông Huy sẽ nói những gì và làm những gì, nên tôi tạm gác phê phán sang một bên, xin đợi hạ hồi sẽ phân giải.

Ottawa, 3-11-1993